

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
6408 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.

Έκαστον φύλλον τιμάται
λεπτόν 20.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΗΡΕΤΑ
Έν Έλλάδι . . . Δρ. 10
Έν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΑΙΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Η Γλώσσα ἡ δύο ἑρωτες, ἐπιστολὴ Ἰ. Μαρανοῦ. **Ἑβδομάς κοινωτική καὶ φιλολογική.**
- Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ ἀρχηγοῦ Κρισζή. **Ἐστρατεία εἰς Αἰθάδα.**—Ὁ ἀδελφός τοῦ Κολοδήμου.—Ὁ υἱός τοῦ Δουβουριώτου.—Ὁ Ὀμὸ Βριώτης.—Ὁ χορὸς καὶ ἡ τίμη τῶν καλλικαριῶν.
- Ἀμερικανικὸν συνοικέσιον. Ἀγγλικὴ Φιλολογία. Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Π. Ν. Σταθακοπούλου.
- Ἡ φιλοξενία. Θεσσαλικὴ παράδοσις, ὑπὸ Γεωργίου Ἀδρακτιᾶ.
- Ὀλγα, μυθιστορία Λουδοβίκου Ἐνώ. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Συνέχεια.
- Ἰατρικοῦ συμφυρά. Ρωσικὴ Φιλολογία (μῦθος Κριλόφ), ὑπὸ Π. Α. Ἀξιώτου.
- Λεξικὸν Ἐγκυκλοπαιδικόν. Βιβλιοκρισία Α. Ν. Γιάνναρη.
- Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγχόρια—Ἐξωτερικά—Ἀρχαιολογία κ.τ.λ.
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
- Κία βιβλία.

Η ΓΛΩΣΣΑ

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΣ

Κίρι διευθοντά τῆς Ἑβδομάδος.

Πολλάκις ἐπῆλθε καὶ εἰς ἐμέ ἡ ἰδέα ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὸ γλωσσολογικὸν ζήτημα, ὅπερ πλείοτερον ἴσως τοῦ Ἀνατολικοῦ ἀπασχολεῖ πάντα Ἕλληνα γράφοντα καὶ συνεπῶς πάντα Ἕλληνα ἀναγινώσκοντα. Ἀλλὰ πάντοτε μὲ ἐκόλυεν ἡ μετριόφρων σκέψις, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου καὶ ὅτι ἂν ἐρριψακινδύνευον ἐν στιγμῇ φιλολογικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, εἰς οὐδὲν ἄλλο θὰ ὠφέλουσιν εἰμὴ εἰς τὸ νὰ τετραγωνίσω μερικὰ ψηφοθετήματα, ὅπως στρωθῆ μία ἐτι γωνία, μέχρι τῆς ὁποίας δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἐκτείνωσι τὸ μεγαλοπρεπὲς μουσικὸν τῶν παραλογοισμῶν των οἱ περισσότεροι τῶν πρὸ ἐμοῦ ἀγωνισθέντων.

Ἄλλως τε ἐπέισθη ἤδη ἐκ τῆς μικρᾶς μου πείρας ὅτι οἱ ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ κατερχόμενοι παλαισταὶ πρέπει νὰ ἔχωσι λευκὴν τὴν κόμην καὶ τὸ σῶμα ἠλειμμένον δι' ἐλαίου, ὅπερ... δὲν παρήχθη ἐτι, ἐν τῷ πολυελαίῳ τόπῳ μας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἰδική μου κόμη εἶνε καὶ θὰ εἶνε ἐπιπολὺ ἐτι μέλαινα, τὸ δὲ θαυματοργὸν ἐλαίον ἀγνοῶ ποῦ εὐρίσκειται:—Ἄς ἀποποφύγω τὸν πειρασμόν, εἶπον, καὶ ἄς ἀναμείνω τὸν χρόνον νὰ με διδάξῃ τί πρέπει

να σκέπτομαι ἐγὼ περὶ γλώσσης, πρὶν ἢ ἀναλάβω νὰ διδάξω τοὺς ἄλλους.

Καὶ πράγματι αἱ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἰδέαι μου εἶνε συγκεχυμέναι, ἀόριστοι, περιπλοκοί, ἀμυδραί, ἀπερίγραπτοι, ὅπως καὶ αἱ τῶν πλείστων ἐκ τῶν θελόντων νὰ ἐπιβάλλωσι τοιαύτας.

Ἄγαπῶ τὴν καθαρεύουσαν καὶ ὅταν τὴν ἀναγινώσκω, λάμπουσαν, μουσικωτάτην, γλαφυράν, πλήρη δυνάμεως καὶ κάλλους, νομίζω, ὅτι εὐρίσκομαι πρὸ διαχυεστάτου ποταμοῦ ἀντικατοπτρίζοντος οὐρανὸν γλαυκὸν καὶ ἐπεστρωμένην ἔχοντος τὴν ὀμαλωτάτην κοίτην διὰ μαργαριτῶν καὶ χρυσοκόνης.

Ἄλλ' ἄγαπῶ καὶ τὴν δημῶδην ὅταν τὰ βλέμματά μου πίπτουσιν ἐπ' αὐτῆς, νομίζω ὅτι κελαρύζει ρύαξ καὶ ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς αὐρᾶς ρυτιδούμενον ρεῦμά του θωπεύον τὰ ἐνθεν κἀκεῖθεν φυτευμένα ἀγριολούουδα, ἐκβάλλει μικρὰς γλυκυτάτας φωνὰς, τὰς ὁποίας μόνον μὲ νανούρισμα μητρὸς δύναμαι νὰ παρομοιώσω.

Οὕτως... ἀγαπῶ καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην. Καὶ οὕτως... ἐξηγῶ τὸν διπλοῦν ἑρωτῆ ὅτι μία ἡρώτις τῆς κ. Τρισεύου ἀσθάνθη διὰ τοὺς δύο τῆς ἐραστάς. Ἄν δὲ ἡ ἱστορία τοῦ ἑρωτός μου τούτου ἐγράφετο ποτε, θὰ ἐτελείωνεν ὅπως ἡ τῆς Μαργαρίτας: «Ἡγωνίσθη πολύ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ νικήσῃ τὰς δύο ταύτας ἀντιζήλους δυνάμεις. Δύο ἑρωτες διαφόρου φύσεως διεμερίσαντο τὴν καρδίαν μου!...»

Ἄγαπῶ καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην. Κατηγορήσατέ με ὡς ἀστάτον, ὡς ἀπιστον, ἀλλὰ μὴ με καταδικάσητε ὡς ψεύστην. Ὅταν λούομαι εἰς τὰ θέλητρα τοῦ διαχυοῦς ποταμοῦ, λημονῶ τὸν ψάλλοντα ρύακα, καὶ ὅταν ἴσταμαι παρὰ τὴν μοσχοβολοῦσαν τούτου ὄχθην οὐδὲ γνωρίζω ἂν ὑπάρχει πλέον ἐκεῖνος.

Δυστυχῶς τόσοσπανίως παρέχεται ἡμῖν ἤδη τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο, ὥστε ὁ ἔρωσ μου κατήντησε πλατωνικός.

Ἀλλὰ τὸν διπλοῦν αὐτόν, τὸν πλατωνικὸν ἔστω ἑρωτα, δὲν τον αἰσθάνομαι μόνον ἐγὼ. Τὸν αἰσθάνονται πάντες. Οὐδεὶς ἀπολύτως οὐδεὶς δύναται νὰ με διαψεύσῃ, ἐκτὸς ἂν ἀποφασίσῃ νὰ διαψεύσῃ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του. Καὶ αὐτὸς ὁ φανατικώτερος αἰεὶδὸς τῶν θελητρῶν τῆς καθαρεύουσας ἔρχεται ἡ στιγμῇ, καθ' ἣν περιπαθῶς θὰ τραγουδήσῃ πρὸς τὴν δημῶδην καὶ αὐτὸς ὁ παραφορώτερος ἐραστής τῆς δημῶδους τὰς πρὸς ταύτην ἐρωτικὰς του ἐπιστολάς θὰ τὰς γράψῃ εἰς καθαρεύουσαν!

Ἀλλὰ διὰ τί τότε δὲν ἔχουσι καὶ αὐτοὶ τὸ θάρρος νὰ εἰπῶσι τὴν ἀλήθειαν; διατί δὲν ἐγείρονται καὶ αὐτοὶ νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἡ καρδία των φιλοξενεῖ ἀμφοτέρους τοὺς ἑρωτας, αἵτινες διαμερίζονται τὴν ἰδικήν μου;

Οἱ Παρίσιοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ μας πέμπωσι Γαλλικὰ μυθιστορήματα, ὅσα θέλουσι, καὶ ἡ Ἀμστερδάμη ὀλλανδικὸς τυροῦς, ὅσους τῆ περισσεύουν' ἀλλ' ἄς μας κάμωσι τὴν χάριν εἰς τὰς αἰσθηματικὰς ἡμῶν ὑποθέσεις νὰ μὴ ἀναμιγνύωνται ἡ δὲ γλώσσα, νομίζω, ἀνάγεται εἰς τὴν τάξιν ταύτην, ἀφ' οὗ αὐτὴ εἶνε τῶν ἰδικῶν μας αἰσθημάτων ὁ διερμηνεύς. Ὅταν πονοῦμεν, θὰ κροῖομεν τὸ χυδαῖον Ἄχ! κύριοι τοῦ Φιλελληνικοῦ Συλλόγου, καὶ ὅταν εἴμεθα εὐθυμοὶ δὲν θὰ ἀκολουθοῦμεν τὸ κέφι σας, κ. Dechamps.

Ἐξ ὄλων τῶν γλωσσολογικῶν ἀγῶνων, εἰς οὓς παρευρέθη ὡς τακτικὸς ἀναγνώστης, ἐν μόνον πόρισμα ἠδυνήθη νὰ ἐπιβλέψω. Ὅτι κατέτις σκέπτεται ὅπως ἐγὼ δηλαδὴ δὲν σκέπτονται αἰσθάνονται μόνον.

Ἀλλὰ διατί τότε δὲν ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἡ προσωρινὴ ἦττα τοῦ ἐνὸς ἑρωτος τοὺς καθιστᾷ μεροληπτικούς ὑπὲρ τοῦ ἐτέρου, ἢ ὅτι ἡ τελουμένη πάλῃ ἀμφοτέρων ἐγείρει μεγάλα νέφη, ὅπισθεν τῶν ὁποίων ἀδυνατοῦσιν ἐτι νὰ διακρίνωσι—πολλῶ δὲ μᾶλλον νὰ ἐπιδειξῶσι καὶ εἰς ἄλλους—ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον θέλουσιν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιζητοῦσιν;

Διέσθη κ.τ.λ.

Ι. ΜΑΡΑΝΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Τι ἐξοδεῦσιν οἱ γράφοντες. Τι ἐξετάζουσιν οἱ τυποκλέποι. Τὸ κομικὸν μορμολόκειον αὐτῶν. Σωτηρία τῶν συγγραφέων.—Τὸ παράσημον τοῦ κ. Καμπούρουλου καὶ οἱ τίτλοι του.—Θέλετε συγχαρητήρια, ἐγκώμια, εὐλογίας; Προκηρύξατε... καὶ τίποτε ἄλλο!—Τὰ στρατιωτικὰ ποιήματα τοῦ κ. Κόκκου. Τὰ σχοινία καὶ ὁ στέφανός του. Ὁ Ἐρωτευμένος του πετεινός. Ὁ Παρνασσὸς ἐπιτηλυμένος! Εἶκοσι θηλέα μέλη. Θὰ καταγραφῆ κανὲν εἰς τὸ ἀρχαιολογικόν;

Βεβαίως, ὅταν γράφει τις, δὲν ἐξοδεύει τίποτε. Ὀλίγον χάρτην, ὁ ὅποιος εἶνε τόσο ἐφθηνός, ὀλίγην μελάνην, ἥτις εἶνε ἀκόμη ἐφθηνότερα καὶ οὐδὲν πλέον. Ἄν

τάς αγίας εικόνας· όταν ετελείωσαν όλοι τους, τότες πίπτουν τὰ πρόμυτα γονυπετώσ, φωνάζουν τὸ παπὰ Σωφρονίου Σκλαβ, ὅπου τον εἶχον μαζί μου με ἀδειαν τοῦ ἀρχιερέως μας Γερασίου. «Εὐλόγησέ μας, παπᾶ, εὐλόγησέ μας, ὅτι σήμερα ἐγεννήθημεν, καὶ σήμερα θέλομεν ἀποθά- νη διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος!»

Τοὺς εὐλόγησαν ἀπαζώντας τὴν δεξιάν του. Γυρίζουν εἰς ἐμέ, μοῦ φιλοῦν καὶ ἐμὲ τὴν χεῖρα· μὲς ἕκαστα νὰ χύσωμε δάκρυα. Τελειώνοντας, καὶ ὁμιλῶντάς τους νὰ παύσουν, μοῦ φωνάζουν.

—Κύριε Ἀρχηγέ, μὴ μας ἀντικίψης ὅτι το ἔχομεν ἰδῆ ὄνειρον, ὅτι θά τους νικώσωμε εἰς τὸ γιουρούσι.

Καὶ πάλιν τοὺς ὁμίλησα καὶ δὲν ἐστάθη τρόπος νὰ τους ἐμποδίσω.

Τέλος τους ἀνάσπασα εἰς τὰ χεῖλη με ποταμῶδῶν δάκρυα, τοὺς ἔδωσα ἀπὸ τρία δάκτυλα ρούμι, τοὺς ἐμβαρκάρισα εἰς τὴν λέμβον μου, ἐμβήκα καὶ ὁ ἴδιος διὰ νὰ τους ἐνθάρυνω καλλιώτερα καὶ ἀνέβημεν ἐπάνω τοῦ Ὀρδίου· μήπως εἰμπορέσω πάλιν νὰ τους ἐμποδίσω.

Εὐθύς φωνάζουν ὅλοι μονομιᾶς: —Καπετανατοί μας καὶ ὅλοι οἱ συνάδελφοί μας, συγχωρᾶτέ μας νὰ κοπιᾶσθε μαζί μας εἰς τὸν χορὸν τῶν ἐχθρῶν μας.

Καὶ εὐθύς καὶ οἱ εἰκοσι πέντε πιασθέντες τὰς χεῖρας με τὰ σπαθιά εἰς τοὺς ὀδόντας ἐβγήκαν ἔξω ἀπὸ τὰ ταμπούρια τρέχοντας τὸν κατήφορον ὡς νὰ ἐπήγαινον τῶ ὄντι εἰς χορὸν. Ἐφθασαν τέλος σιμὰ τῶν ἐχθρῶν ἤρχισαν νὰ τους πυροβολοῦν· βλέποντας οἱ ὄπλαρχηγοί μου τὸ τοιοῦτο κουράγιο, τρέχουν ὅλοι πρὸς βοήθειάν τους, καὶ κυνηγοῦν τοὺς ἐχθρούς· ἐφρευγον ὡσάν τοὺς ἐκυνηγούσεν ἀστροπελέκι! Τῶ ὄντι μέγα θαῦμα ἔβαλαν τὴν καθάλαριαν καὶ ἀπεζούσαν ὡς νὰ ἦτον ἀνία, σκοτόνοντας καὶ σφαζόντας· μὴ παύοντας ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ Ὀρδί τὰ κανόνια.

Καὶ ἐστάθην μόνος μου με τοὺς 50 ναύτας μου καὶ 100 στρατιώτας.

Βλέποντας τὸν φαρμόν, ὅπου του ἔγεινε, ὁ Ὀμέρ Βριώνης ἐκίνησε καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ βουνὸν εἰς βουνὸν καὶ ἔσμιξε με τὸ στρατεύμα του, καὶ ἐστάθησαν καὶ τὰ δύο μέρη πεισματωδῶς. Ὅμως οἱ Τοῦρκοι πλέον ἐδείλιασαν, καὶ ὀλοένα ἐφρευγαν καὶ ἐπήγαν καὶ ἐπίασαν τὰ Καλύβια ταμπούρια, εἰς τὴν Καστέλαν. Καὶ ἔπαυσαν πλέον ἀπὸ τὸν πυροβολισμόν καὶ τὰ δύο μέρη, ὅτι καὶ οἱ ἰδιόκοι μας, κατακουρασμένοι, ἐκίνησαν καὶ ἦλθον ἐπάνω τοῦ Ὀρδίου νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι, με 18 φορτηγὰ ἀπὸ ρουκινὰ καὶ ἄλλα καὶ με 5 γκέικιδες λαθωμένους. Τοὺς ἔδωσα εἰς τοὺς χειροῦργους.

Φθάνοντας ὅλοι καὶ καταμετρῶντας ἔλειπαν 10 σκοτωμένοι καὶ 25 λαθωμένοι. Ζητωπραγὰς τοῦ Ὑψίστου, ἐμέ, καὶ τοῦ Ὑψηλάντου, καὶ τοῦ Γένους.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ

Ὁ Ἀξιότιμος Φρειδερίκος Γαλλουαίη πρὸς τὸν πρεσβύτερον αὐτοῦ ἀδελφόν Φραγκίσκον Γαλλουαίη.

Σικάγον, τῆ 12 Ἀπριλίου, 1888.

Ἀγαπητέ Φραγκίσκε,

Αἰῶνες παρήλθον, ἀφ' ὅτου δὲν ἀνέγνων ἐπιστολὴν σου, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς καὶ ὅτι δὲν ἔχεις τι, περὶ οὐ νὰ μοῦ γράψης. Ἐν τῇ τελευταίᾳ μοῦ σοὶ ἀνήγγειλα τοὺς μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἰοσίας Φαίρφειλδ, τῆς μόνης θυγατρὸς καὶ κληρονόμου τοῦ βαθυπλοῦτου Ἰερεμίου Φαίρφειλδ, ἀρραβωνιάς μου, καὶ σοὶ ἔδωκα μικρὰν περιγραφὴν τῆς μελλούσης ἐπ' ἀδελφῶν νόμφης σου. Ὁ Γέρο-Ἰερεμίας φέρεται καλῶς καὶ θά μας μετρήσῃ οὐκ εὐκαταφρόνητον ποσὸν εἰς στραγγυλὰ δολλάρια. Ἐβρίσκομαι εἰς ἐξαιρετικὴν κατάστασιν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶ εὐνοουμένην ἔκφρασιν τῆς μνηστῆς μου «περὶ χάριτωμένα τὸν καιρὸν».

Ὅλοι ἐδῶ κάμνουν πολὺν θόρυβον διὰ λογαριασμόν μου καὶ ἐπιμένουν νὰ με καλῶσι «Λόρδον Γαλλουαίη». Οἱ τίτλοι ἐνταῦθα κρατοῦνται ἐνδύφληθον θέσιν, πλὴν οἱ πολλοὶ ἐξ ὧσων ἐγίνοντο δὲν φαίνονται νὰ κάμνωσι διάκρισιν μεταξὺ «Ἀξιότη- μου» καὶ «Μαρκησίου».

Ὁ μέλλων πενθερός μου μ' ἐπῆρε χθὲς εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῶν παστῶν χοιρινῶν του, ὅπουθεν δὲ καὶ ἂν διερχόμεθα μεταξὺ σήνους ἐργαζομένων σφαγέων, τοὺς ἐσταμάτα πρὸς στιγμὴν καὶ τοὺς ἔλεγε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Λόρδος Γαλλουαίη, ὁ μέλλων γαμβρός μου». Ἐνα περίεργον λάθος, εἰς τὸ ὅποιον ὅλοι ὑπέπεσαν ἐδῶ, εἶναι ὅτι με ἐξέλαβον ὡς πρεσβύτερον υἱὸν καὶ διάδοχον εἰς τὸν τίτλον, μολοντί ἐγὼ οὐδέποτε ἐπραξά τι ἢ ἔδωκα ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ πιστεύωσι τὸ τοιοῦτον. Ἐπειδὴ ὁ Γέρο-Φαίρφειλδ δίδωκεν ἡδῆ εἰς ὄλους τοὺς φίλους του ὅτι ἐγὼ θά γείνω Ἀντικόμης Δεκατοῦρ καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ἢ θυγάτηρ του Ἀντικόμης, τὴν δὲν τολμῶ ποσῶς νὰ τους ἐξαγάγω τῆς ἀπάτης, φοβούμενος μήπως του ἔλθῃ στὸ κεφάλι νὰ διαλύσῃ τὸ συνοικέσιον. Ἡ φραγία μου μνηστὴ ὡσαύτως ἀνεκοίνωσεν εἰς ὄλους τὰς φίλας τῆς ὅτι ἅμα τῶ θανάτῳ τοῦ πατρὸς μου θά γείνη Ἀντικόμης Δεκατοῦρ.

Τὸ πρᾶγμα εὐρίσκειται εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὅστε, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν βλέπω ἄλλην διέξοδον ἢ νὰ τους ἀρήσω ἐν ἀγνοίᾳ τῆς πραγματικῆς καταστάσεως τῆς ὑποθέσεως, μέχρις ὅτου τελεσθῶσιν οἱ γάμοι, ὧν ἡμέρα ὀρίσθη ἢ προσέχῃς τετάρτη. Ἐπομένως, ὅταν λάβῃς τὴν παροῦσαν, ἢ παροιμιώδης μοῦ ἀτυχία θά μ' ἔχῃ ἐγκαταλελημμένον τέλος πάντων καὶ θά ἦμαι δ'εὐτυχῆς κάτοχος ἑκατομυριοῦχοῦ νόμφης. Εἶμαι εἰλικρινῶς προσκεκολλημένος τῇ μίς Φαίρφειλδ, ἀλλ' ὡς σοὶ εἶπον ἐν τῇ τελευταίᾳ μου, ὁ ἐκλεκτός πενθερός

μου εἶναι τὸ χειρότερον εἶδος τῆς κατωτέρας τάξεως τῶν Γερμανῶν.

Ὁ ἀγαπητός σου ἀδελφός Φρειδερίκος.

Ὁ Ἀξιότιμος Φρειδερίκος Γαλλουαίη πρὸς τὸν Ἀξιότιμον Φραγκίσκον Γαλλουαίη.

Νέα Ὑόρκη, Μαΐου 12, 1888.

Ἀγαπητέ μοι Φράνκε,

Ἡ δουλειὰ ετελείωσεν ἐξαισια καὶ χωρὶς τὸ παραμικρὸν ἐμπόδιον. Ὅλα τὰ φύλλα τοῦ Χικάγου ἦσαν πλήρη πομπῶδων πληροφοριῶν περὶ τῆς λαμπρᾶς τελετῆς, καὶ περιγραφῶν τῶν μεγαλοπρεπῶν δώρων τῶν πρὸς τὴν νόμφην προσφερθέντων. Ἄτυχῶς ὅλοι τὸ παρεδέχθησαν ὡς γεγονός· ὅτι εἶμαι ὁ μέλλων Λόρδος Δεκατοῦρ, καὶ δὲν ἔσχον ἀκόμη τὸ θάρρος ν' ἀπαλλάξω τῆς πλάνης τὴν νόμφην μου. Ἀφ' οὗ μέλλομεν ν' ἀποπλευσώμεν διὰ τὴν Ἀγγλίαν τὴν προσέχῃ-ἐβδομάδα, δὲν θά εἶπω τίποτε περὶ τοῦ λάθους καὶ θά το ἀρήσω ἔως ὅτου σε ἀνταμώσῃ καὶ ἀνακαλύψῃ, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ κληρονόμος καὶ οὐχὶ ὁ ἐκτός μου. Ἐφημερίς τις τοῦ Σικάγου προσέθηκεν ὅτι ταχέως θά γείνω δούξ, τοῦ πατρὸς μου εὐρισκομένου ἐν δεινῇ ὑγεινῇ καταστάσει! Αὐτὸ εἶναι ἀρετὴ δύναμις τῆς φαντασίας καὶ δι' ἕνα Σικάγιον δημοσιογράφον.

Καλὴν ἀντάμωσιν, ἀγαπητέ, ὁ ἀδελφός σου Φρειδερίκος.

Ἡ Κυρία Φρειδερίκου Γαλλουαίη πρὸς τὸν πατέρα τῆς κ. Ἰερεμίου Φαίρφειλδ.

Μέγα Ξενοδοχεῖον, Λονδίνον, Ἰουνίου 10, 1888.

Ἀγαπητέ παπᾶ.

Σοῦ γράφω με τεθραυσμένην καρδίαν. Ἐγείνα τὸ ἀτυχὲς θῦμα μίς ἐπισχυόντου ἀπάτης, καὶ εἶμαι ἢ κακόμοιρος, ἢ δυστυχῆς σύζυγος τοῦ εὐτελεστατοῦ τῶν προστύχων. Ὁ σύζυγός μου δὲν εἶναι Λόρδος Γαλλουαίη! Οὐδέποτε θά γείνη Ἀντικόμης! Οὐδέποτε θ' ἀζιωθῇ ν' ἀποκτήσῃ τὸν Πύργον Δεκατοῦρ! Οὐδέποτε θά συνεδρᾷσῃ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Λόρδων! Ἀλλὰ θά εἶναι διὰ πάντα ὁ ἀθλιός, ὁ χαμερπός, ὁ κάμπτωχος νεώτερος υἱός! Πῶς ἀπεφάσις νὰ τον ἀφήσης νὰ με νυμφευθῇ χωρὶς πρῶτον νὰ μάθῃς διατ' ἀφορῶντα τὴν θέσιν του; Ἡ ἀδράνειά σου — ἢ ἀμάθεια ἢ μᾶλλον ἡ μαρτία σου, ὡς δύναμαι ἐπεικῶς νὰ τὴν ἀποκαλέσω, — ἠμαύρωσε τὴν ζωὴν τῆς κόρης σου καὶ κατέστρεψε τὰς ἐλπίδας τῆς αἰωνίας. Ἐπανερχομαι οἰκᾶδε ἀμέσως, καθότι οὐδέποτε θέλω συζῆσθαι με τὸν ἀχρεῖον ἀπατεῶνα, ὅστις ἐκέρδησε τὴν εὐνοίαν μου διὰ ψευδῶν προσποιήσεων. Δὲν τολμῶ νὰ ἀντιμετωπίσω πλέον τὰς νεανίδας τοῦ Σικάγου. Σπῦσον νὰ με προῦπαντήσης εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ νὰ με συμβουλευσῇ τί νὰ πράξω.

Ἀποπλέω ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Ὀυμβρία» τὸ προσέχῃς Σάββατον.

Ἡ τεθλιμμένη θυγάτηρ σὰς Ἰοσία.

Τηλεγράφημα τοῦ κ. Ἰερεμίου Φαίρφειλδ πρὸς τὴν κ. Ἰοσίαν Γαλλουαίη.

Λονδίνον.

«Καλὰ. Ἐπᾶνελθε. Ἀπαντήσω «Ὀυμβρία» ναῦσταθμον».

Φαίρφειλδ.

Οἱ κ. κ. Ρούδγη, Φούδγη, Σλούδγη, Τίναζο- τσίπης καὶ Σ' πληρεξούσιοι δικηγόροι καὶ ἐπίτροποι, πρὸς τὸν Ἀξιότιμον κύριον Φρειδερίκον Γαλλουαίη.

Ἀριθ. 300. Πλατεία Λίνκολν, Ἰουλίου 30, 1888.

Ἐντιμὸς Κύριε,

Ἐλάβομεν τὸ ἀντίτυπον τῆς Δικαστικῆς Ἐφημερίδος τοῦ Σικάγου, ὅπου μας ἐπέμψατε καὶ ἐνηργήσαμεν τὰ δέοντα ἄναφορικῶς πρὸς τὴν ἀγγελίαν, ἐφ' ἣς μας ἐπεστήσατε τὴν προσοχὴν, περὶ τοῦ ἂν δηλαδὴ αὕτη εἶναι ἐν Ἀμερικῇ νόμιμος δημοσιεύσις ἀγωγῆς περὶ λύσεως γάμου, ἐπληροφόρηθημεν δὲ ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς δημοσιεύσεως εἶναι νόμιμος ἐν ταῖς χώραις τοῦ Ἰλλινοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἄλλας ἐπερωτήσεις σὰς, λυπούμεθα ὅτι δὲν ἔχομεν ἀρκετὰς γνώσεις τῶν περὶ διαζυγίου νόμων τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλ' ἐξ ἀκοῆς γνωρίζομεν ὅτι ἐν Σικάγῳ δύναται τις ἐφ' οἰαδήποτε προφάσει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου του. Τελευταῖως σὰς συμβουλευόμεν νὰ γράψῃς ἀμέσως εἰς τινὰ δικηγόρον διαμένοντα ἐν τῇ πόλει, ἔνθα ἡγήρη ἢ ἀγωγὴ, ἢ νὰ μεταβῆτε αὐτοπροσώπως ἐκεῖ.

Πρόθυμοι

Ρούδγη, Φούδγη, καὶ Σ'

Ὁ Ἀξιότιμος Φραγκίσκος Γαλλουαίη πρὸς τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν αὐτοῦ Φραγκίσκον Γαλλουαίη.

Ἀγαπητέ μοι Φράνκε,

Ἡ ἀγωνία ἐπέρασε. Χθὲς τὸ δικαστήριον, εἰς ἀπάντησιν τῆς αἰτήσεως τῆς τέως συζύγου μου, ἠκώρωσε τὸν μεταξὺ ἡμῶν γάμον. Ἡ ἀκώρωσις ἐγένετο ἐπὶ τῶ λόγῳ ὅτι ἢ πρὸς γάμον συναίνεσις τῆς ἐναγούσης προσεκτήθη διὰ τὸ δόλου, τῆς ἀπάτης καὶ ψευδῶν ἐκ μέρους μου παραστάσεων. Πολυάριθμοι μάρτυρες ὠρκίσθησαν ὅτι με ἤκουσαν ἀποκαλοῦντα ἐ- καυτὸν Λόρδον Γαλλουαίη καὶ διαδίδοντα ὅτι ἤμην διάδοχος τοῦ Ἀντικόμης Δεκατοῦρ. Ὁ ἰδιός μου λόγος, βεβαίως, δὲν ἴσχυσε ποσῶς ἀπέναντι ὧσων αὐτῶν. Ὁ Γέρο-Φαίρφειλδ, ὅστις ἔδωκε μαρτυρίαν, καταθέτων ἐναντίον μου, με παρέστησεν ὡς «βεβλαμμένην πραγματείαν» καὶ ὁ δικαστὴς οὕτε τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν ἔδωκεν εἰς ἐμέ.

Μοὶ ἐγνωστοποιήθη ὁμοῦ ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ὁ πρόεδρος ἦτο προδιατεθειμένος ν' ἀποφανθῇ ὑπὲρ τῆς ἐναγούσης.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ χρηστὸς οὗτος ἀνὴρ τυγχάνει ὑποψήφιος μίς κενῆς θέσεως ἐν τῷ Ἐφετεσίῳ, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ στερηθῇ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Γέρο-Φαίρφειλδ, ὅστις ἐκτός τῆς ἐνεκα τοῦ πλοῦτου δημοτικότητός του, δίδει ἐργασίας εἰς χι-

λιάδας ἀνθρώπων ἐν τοῖς καταστάμασι τῶν παστῶν χοιρινῶν, ἀτινα κέκτηται καὶ κατὰ συνέπειαν ἔχει τὰς ψήφους τῶν εἰς τὴν διαθεσίν του. Ἐνταῦθα ὁμοῦ διατίθενται ἐπὶ χαίρει τὴσιν πολιτικῆν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος τοῦ Κράτους ὁ βρωμάγερος οὗτος χοιροσφαγεύς, ὅστε ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον δὲν ἠκύρου τὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς του γάμον μου, ἤθελεν ἐπιτυχῶς ζητήσῃ τὴν ἀκώρωσιν, προκαλῶν εἰδικὸν νομοσχέδιον ἐπὶ τούτῳ.

Ἐχω κατὰ νοῦν νὰ μείνω ἐνταῦθα ἐπὶ μερικὰς ἐβδομάδας διαπραγματευόμενος τὴν ἀγοραπωλησίαν γεννημάτων, ἧτις εἴθε αὕτη τοῦλάχιστον ν' ἀποδεχθῇ ἐπιφελῆς. Ἐὰν ἀποτύχῃ, τότε θά εἶμαι, ὅπως λέγουσιν ἐδῶ, «κατατασκασιμένους».

Ὁ προσφιλέ σου ἀδελφός Φρειδερίκος.

Τηλεγράφημα τῶν κ. κ. Ρούδγη, Φούδγη καὶ Σ' πρὸς τὸν ἀξίω. Φρειδ. Γαλλουαίη.

Λονδίνον, Ὀκτωβρίου 10, 1888.

«Πατήρ σὰς, ἀδελφός σὰς, ἀμφοτέροι ἐπίνγησαν χθὲς, θαλαμηγοῦ, ἐν ἣ διεσκέδαζον ἀνατραπέσις παραλίᾳ Κάζην. Ἀνακείμενον παραιτέρω ὁδηγίας».

Ρούδγη, Φούδγη, Σλούδγη, Σ'

Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀντικόμης Δεκατοῦρ πρὸς τὸν Ἰερεμίου Φαίρφειλδ.

Grand Pacific Hotel. Chicago, Ὀκτωβρ. 12, 1888. Κύριε,

Μόλις διεξήλθον τὸ βλακᾶδες γράμμα σὰς, καὶ ἠχαρίστησα τὸν Θεὸν ὅτι ἡ μαρὰ καὶ στενοκέφαλος ματακίότης τῆς θυγατρὸς σὰς, μ' ἀπήλλαξε τῆς τιμωρίας τοῦ νὰ μαστιζώμαι ὑπὸ ἐνὸς πενθεροῦ ἰκανοῦ νὰ παραγάγῃ τοιοῦτον ἔγγραφο. Θλίβομαι ὅτι δέμιοι εἶναι εὐχερῆς νὰ συμφωνήσω μαζί σου ἐν τῇ ἀρτί σχηματισθείσῃ γνώμῃ σὰς, ὅτι οἱ γάμοι τελοῦνται ἐν τῷ Οὐρανῷ. Ἦθελον ἐπίσης σὰς συμβουλεύσῃ ὅτι: τῆς θυγατρὸς σὰς μελλούσης νὰ στιγματισθῇ εἰς τὸ ἐξῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν συνοικεσίων — κάμνω χρῆσιν τῆς φράσεως, τὴν ὁποίαν ἀπαξ ἐπέθεσατε ἐπ' ἐμοί, καθὼς καὶ εἰς τὸ χοιρομέριον, μετὸ ὅποιον τρέφετε τὸ κοινόν, — ὡς «βεβλαμμένην πραγματείας», θά σὰς ἐθεώρουν πολὺ σοφόν, ἂν ἐδοκιμάζετε νὰ τὴν ἐκποιήσῃτε ἄλλου πουθενᾶ.

Παραίωσ, σὰς δηλοποιῶ, ὅτι φορῶ ἐν ζευγῶς βρέα ὑποδήματα τοῦ κυνηγίου, καὶ ὅτι κρίνω καλὸν διὰ σὰς νὰ μὴ πραγματοποιήσῃτε τὴν μελετωμένην πρὸς ἐμὲ ἐπίσκεψίν σὰς, ἵνα μὴ τα ἰδῆτε. Ἀναχωρῶ εἰς Ἀγγλίαν ἀπόψε.

Ἰμέτερος κτλ. Δεκατοῦρ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῷ ὑπὸ Π. Ν. Σταθακοπούλου).

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΟΞΕΙΣ

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Σοβικὴ τις παράδοσις δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἐστία ἀναμνηστικῇ ἡμῶν τὸ ἀκόλουθον συγγενὲς καὶ χαρακτηριστικώτατον ἀπόσπασμα παλαιοῦ μύθου, σωζομένου ἐν ταῖς διηγήσει τῶν χωρικῶν τῆς Θεσσαλίας καὶ ἰδία τοῦ Πηλίου.

Ἦλθεν ὁ χωρικός ἀπὸ τὸ ἀμπέλι του ἔβρεχε καὶ ἅμα ἔφρασε στὸ σπῆτι του, βλέπει ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μέσ' στὴ βροχῇ ἕνα γέρο.

Φωνάζει τῇ γυναϊκά του καὶ τῆς λέει: — Δὲν εἶδες τὸ γέρο νὰ τον πάρῃς μέσα, μοῦν' στέκεται μέσ' τῇ βροχῇ; — Ἀπαπα! δὲν τον εἶδα! ἔλα μέσα, παπού, ἀποκρίνεται ἐκείνη.

Ἀναφαν φωτιά καὶ καθήσανε νὰ φάνε. Τότες λέει ὁ γέρος: — Φάτε ἐσεῖς, παιδιὰ μου, ἐγὼ δὲν θέλω.

Γιατί παπού; ἔλα νὰ φᾶς. — Δὲν με βλέπετε πῶς εἶμαι; δὲ βλέπετε χέρια; πῶς νὰ καθήσω μαζί σου; Τὰ χέρια του ἦταν ὄλο λέπια καὶ ἔτρεπαν αἷμα καὶ ὄμυο...

Τότες λέει πάλι ὁ γέρος: — Ἐνα γιαντικὸ μονάχα εἶναι γιὰ τὰ χέρια μου, μὰ ἐκεῖνο δὲν το φκιάνετε ἐσεῖς...

— Πές το, παπού, τί εἶναι; καὶ το

φκιάνομε τώρα κιάλας, είπαν και οι δύο. — Νά!... μα τί να σας το 'πώ; δεν είναι για να γένη...

— 'Εσ' 'πές το, κι' έμεις... — Νά, είναι για το παιδάκι σας, το άγαπημένο...

Οι χωρικοί εταράχθησαν όλίγον.

— Τότε μονάχα θα γιατρευθούν τα χείρια μου, είπε πάλι ο γέρος, σα βρεθθ' μια μάνα κι' ένας πατέρας και θελήσουν να χάσουν το παιδί τους για μένα...

Η μάνα έκρυψε στη κούνια κι' έφίλησε το παιδί της, που κοιμώτανε.

— 'Εμεις, παπού! είπε τότες, άφ' ού εκύτταζε πρώτα τον άνδρα της.

— 'Ε, σα θέλετε λοιπόν, να το βάλετε άπόψε μέσα σένα ταψι και ν' ανάψετε το φούρνο να το βάλετε μέσα για ν' αναλύση, να πάρω το άλειμμα ν' αλείψω τα χεράκια μου για να γιάνουν.

Αδιδότες ανάψαν το φούρνο, κι' ο φούρνος άναβε μοναχός του. Βάλαν και το παιδί μέσα στο ταψι και τώβαλαν στο φούρνο, και πήγαν να κοιμηθούν, κι' ο γέρος μαζί.

Το πρωί σηκώνονται, κυττάζουν: πουν' ο γέρος; πθανά!

— Κρίμας το παιδάκι μας! είπε τότε κλαίουσα η μάνα: ο βλοημένος δεν κ'άθονταν κανέ! Άχ, παιδάκι μου, πάμε να το δούμε, άνδρα, το χουσό μου...

Πηγαίνουν, ανοίγουν το φούρνο, κυττάζουν, τί να ιδούν; το παιδί στέκονταν όλόρθο μέσ' στο ταψι και διάβαζε το Εύαγγέλιο!

Ο γέρος εκείνος ήταν ο Χριστός!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ.

Ο Λ Γ Α

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΓΑΘΟΒΙΚΟΥ ΕΝΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια].

Από δύο ετών δεν είχεν ιδη την 'Ολγαν ο πρίγκιψ Βαρίνσκυ' τα βλέμματά του, άπληστα, άνήρχοντο και κατήρχοντο περιβάλλοντα αυτήν από της κεφαλής μέχρι των ποδών. Εκείνη δε ίστατο όρθία εν τω μέσφ του πενιγρώς φωτισμένου ναού. Κατ' άρχας ο Παύλος διέκρινε μόνον άβριστόν τι σχήμα, ώσει φάντασμα κεκαλυμμένον διά λευκών όφασμάτων' ή μακρά κόμη της, ήν ή ιερά ψάλις θ' άπέκοπτε την έπαύριον, ήτο λελυμένη επί των ώμων της και έκάλυπτεν αυτήν ώς μανδύας πένθιμος' ή κεφαλή της έκλινεν επί του στήθους της ώσει καμπτομένη υπό το βάρος των σκέψεων' διά της μίας των χειρών έκράτει τον κόμβον του σχοινίου, όπερ περιέκλωνε το κορμόν και εύλύριστον σώμα της. Ο ζωγράφος δεν θά έδιδε βεβαίως άλλην στάσιν εις τρυφερόν θύμα, έτοιμόν προς θυσίαν και αποχαιρετίζον μετά συγκινήσεως και καρτερίας την ζωήν.

Ο Βαρίνσκυ συνηθειζων τέλος εις το ήμίφως της κρύπτης, κατώρθωσε βαθμηδόν να διακρίνη τους χαρακτήρας της δοκίμου, ους εύρε παραδόξως ήλλοιωμένους' εν τούτοις τω έφάνη εύπερ ποτέ ώραία' ούδέποτε έκφρασις εύγενεστέρα, τρυφεροτέρα και μάλλον περιπαθής κατηύγασε το μέτωπόν της' ούδέποτε οι όφθαλμοί της απέδωκαν τοσοούτον πάθος. Ο Βαρίνσκυ παρεφέρετο, έμεθύσκειτο όλίγον κατ' όλίγον ες της έπικινδύνου εκείνης εύτυχίας, ήν ήσθάνετο παρατηρών αυτήν.

Διά μιας όμως ή έξαρσις της δοκίμου κατέπεσε, διεδέχθη δ' αυτήν κατήφεια, χανώνισις. Λέγουσιν ότι αι εύλαθέστεραι καρδιαί είνε υποκειμέναι εις τοιαύτας αίφνηδους άδυναμίας. Άληθώς θά ενόμιζε τις ότι ήτις άλλη γυνή. Η μεταμόρφωσις αυτή έκρόθησε τον Βαρίνσκυ. Η κεφαλή της νέας μοναχής έκλινεν έτι μάλλον, οι δέ όφθαλμοί της προσηλώθησαν μετά πόθου τινός επί του πρό των ποδών της άνοιχτού φερέτρου.

— Θεέ μου, είπε τέλος μετά φωνής φαντάσματος, εάν τα φαντάσματα θά είχον φωνήν, θεέ μου, διά την θυσίαν μου αυτήν, δεν θά μοι δώσης την γαλήνην της ψυχής;

Ο πρίγκιψ θά έπόθει να όρμηση προς αυτήν, ίνα την έναγκαλιόσθι, ίνα την περιπτύξη εις τας άγκαλάς του, ίνα τη ειπή:

Ψυχή τεταραγμένη, την γαλήνην, ήν ποθείς, θά την εύρης εν τω έρωτι μόνον, και τον έρωτα μόνον εν έμοί. Τί έπραξες διά σε ο ουρανός από διατίαις, καθ' ήν τον έπικαλείσαι; Άγάπα τέλος και έσο εύτυχής!

Άλλ' ένθυμούμενος ότι και άλλοτε ή σπουδή ήτο δι' αυτόν έπιζήμιος, περιέστειλε την όρμήν του, ίνα μη δι' άποτόμου διαβήματος άπωλέση το πάλιν. Άφ' έτέρου εύρησεται υποκλέπτων τους μυχίους πόθους της τεθλιμμένης φίλης του, ήτις νομίζουσα έκαυτήν μόνην, διέχεν ούτω την καρδίαν της πρό του Θεού.

Η 'Ολγα θέτουσα την μίαν χείρα επί του κάλλοντος στήθους της και την άλλην επί του μετώπου, ώσει ήθελε ν' άποδιώξη μακράν της εικόνα όχληράν, — αλλά προσφίλη, — έγονυπέτησε πάλιν και πάλιν έδοκίμασε να δειθθί.

Η προσευχή είναι καλή και ότε ακόμη ο Θεός, όστις δεν έλαβεν ούδεμίαν υποχρέωσιν άπέναντι του πλάσματος του, άνθίσταται εις τας παρακλήσεις του, και τότε έτι ή προσευχή παρέχει άποτελέσματα εύρηγικά: καταπραίνουσα άνακουφίζει. Βαθμηδόν ή έξαψις της 'Ολγας κατέπεσε και κρουοί δακρύων κότερρευσαν επί των παρειών της. Ο πρίγκιψ κατ' εκείνην την στιγμήν δεν έφείνετο ήττον συγκεκινημένος αυτής. Η γειρε την κεφαλήν και στρέφουσα τους πλήρεις δακρύων όφθαλμούς της προς την μεγάλην εικόνα του Έσταυρωμένου, ήτις έδέσποζε πρό του ιερού:

«Γιέ του Θεού, Θεός σύ αυτός! άνεφώνησεν ένουσα τας χείρας σύ, όστις τόσα ύπέστης, διδάξον και έμέ να ύποφέρω' δεν

θέλω ν' άπαλλαχθώ των πικριών' από καιρού ήδη τας δοκιμάζω, αλλά τουλάχιστον, άφ' ου πώ το ποτήριον τούτο, άς άποθάνω. Έπραξα το καθήκόν μου' έφυγα, διότι μόνον διά της φυγής έσωζόμην... Ο έρωσ του θά ήτο ή μόνη εύτυχία μου επί της γής, και τον άπέριψα, διότι ο έρωσ του ήτο έγκλημα! Ηύχθηθαι να με λησμονήση, διότι ή ανάμνησις μου θά ήτο άλγεινή δι' αυτόν. Άλλ' ή ιδιική του ανάμνησις διατηρείται εν τή πίστι μου καρδιά και ήδη, ώ Θεέ μου! ήδη, ότε άφιερούμαι εις σε, δώ μου την λήθην!

Τα δάκρυα της 'Ολγας δεν έρρεον πλέον κατέληθη υπό άπεριγράφτου άδυναμίας. Ο κύκλος, εν φ ζωμεν επιδρα πάντοτε έφ' ήμων. Αι νηστείαι, οι ψαλμοί, οι καινοί του λιθάριον, το παράδειγμα αυτό των άλλων μοναχών, όλα ταύτα εν άγνοία της ίσως, είχον έπηρεάση την 'Ολγαν και προδιαθέση αυτήν εις τας διαφόρους έντυπώσεις και σκέψεις, ύφ' άν εκυριεύετο κατ' εκείνην την στιγμήν. Η πλήρης εκστάσεως χαρά, ή συνοδεύουσα και άνταμείβουσα πάντοτε την άυταπαρνησιν, κατηύγασε στιγμιαίως το πρόσωπόν της' ούδέν άνθρώπινον έπαλλεν εν τή καταπραίνθειση καρδιά της' αι δύο χείρες της, ήνωμένα πάντοτε, κατέπεσαν επί των γονάτων της και ή ώχρα κεφαλή της έκλινεν επί του ώμου της, εν φ τα βλέμματά της έζήτουν τον ουρανόν...

Ότε μετά μακρόν ρεμβασμόν οι όφθαλμοί της έστράφησαν προς την γήν, είδεν ένώπιόν της εις άπόστασιν βημάτων τινών άνθρώπων ίσταμένον όρθιον πλησίον του ιερού και εν τελεία ακινήσι. Η παρουσία του ήτο τόσον άπίθανος, ώστε ο νους της 'Ολγας μη παραδεχόμενος την πραγματικότητα έπίστευσεν εις έμφάνισιν έξ εκείνων, άς έπιτρέψει ένώτε ο Θεός. Δι' άντι να ροδηθθί, ώς θά έπραττεν εν οιαδήποτε άλλη περιστασει, ήσθάνθη τούναντίον συγκινήσιν πλήρη γοήτρου.

Τα βλέμματά της προσηλώθησαν επί του πρίγκιπος μετά τελείας γαλήνης. Υποθέτω ότι τοιαύτη έσεται ή συνάντησις δύο εύτυχών καρδιών εν τω Παραδείσφ.

Έξαιφνης παραδόξως σκέψις, φυσικωτάτη εν τή ψυχολογική καταστάσει, εν ή εύρίσκετο ή δεσποινίς Βολγίν, διήλθε του πνεύματός της. Έσκέφθη ότι ο Βαρίνσκυ απέθανεν άναμφισβότως και ότι ο Θεός διά της όπτασίας ταύτης, τη άνήγειλε την ειδησιν, ίνα τη άποδώση πάλιν την γαλήνην. Η ιδέα του θανάτου δεν έξεφώδισεν αυτήν. Εις τας αίθερώς σφαιράς, εν αίς έπλανάτο ήδη, ο Χάρων άπόλασε το δρέπανόν του. Μετ' άπείρου λοιπόν τρυφερότητος ή ώραία δοκίμος είπε προς εκείνον, δν έξελάμβανεν ώς σκιάν του πρίγκιπος:

«Έρχεσαι βεβαίως να μοι ζητήσης προσευχή, άγαπητέ μου! Α! το γνωρίζεις! ή ζωή μου έλη είναι διαρκής προσευχή διά σε!»

Ο Βαρίνσκυ ήνώθησε την πλάην της

'Ολγας και εύρέθη κατ' άρχας εν άμηχανία' φοβούμενος την συγκινήσιν της πρώτης έντυπώσεως, ίστατο όρθιος πρό αυτής χωρίς να τολμά ούδέ να κινηθθί, ούδέ λέξιν να προφέρη. Εν τούτοις άκούσιως τα βλέμματά του προσέλαβον έκφρασιν άσυνήθη εις τους όφθαλμούς φάσματος, εις τον έκρέοντα δ' έξ αυτών ίσχυρόν μαγνητισμόν, ή πτωχή δοκίμος ήσθάνθη ένκαλλάξ έκαυτήν και τρέμουσαν και φλεγόμενην. Έσκέφθη μετ' ένδομούχου τρόμου μη ήτο θύμα σατανικής τινοσ παραίσθησεως ή μη εύρίσκετο τούναντίον πρό της μάλλον έπικινδύνου πραγματικότητας. Έξέτεινε την χείρα προς την έμφάνισιν και ήγγισεν άληθές μέτωπον, ουχι μέτωπον φάσματος' κατ' την αυτήν δε στιγμήν δύο άλλαι χείρες ήσπασαν την ιδιικήν της, έφ' ής πυρέσσοντα χείλη απέθεσαν θερμότατον φίλημα, εν φ το ύποτιθέμενον φάντασμα έγονυπέται.

«Παύλε, σύ;... Γμεεις, πρίγκιψ! Σεις πάλιν... σεις... και έως εδώ;... Ω! Θεέ μου! Έλεος, φεισθήτε με... Φύγετε... Άλλά φύγετε λοιπόν κύριε! Παύλε, άγαπητέ μου Παύλε, σε παρακαλώ εις την ψυχήν της μητρός σου, φύγε! άποσύρθητι!...»

Η 'Ολγα έρειδομένη επί του προσκυνηταρίου της, έφ' ου κατέπεσαν από της πρώτης στιγμής, έδοκίμασε να έγερθθί, να φύγη... άλλ' αι κνημαί της έτρεμον και ήσθάνθη ότι ούδέ βήμα ήτο ίκανή να προχωρήση. Έμεινε λοιπόν γονυπετής, άφωνος, τρέμουσα, με τους όφθαλμούς πλήρεις δακρύων και άποτεινούσα πάλιν σιωπηλώς θερμάς παρακλήσεις τω άδυσωπήτφ διωάτη της.

Ο Βαρίνσκυ ήγέρθη και ούτος, θέτων δε χείρα θωπευτικήν, άλλα και έπιβλητικήν ήμα επί του ώμου της δοκίμου, ώσει ήθελε να δηλώση κατακτησιν άδιαφιλονέικητον πλέον:

—Ναι, έως εδώ, έως εδώ, εν άνάγκη δε και πλέον μακράν, είπε βραδέως και μετά χαμηλής φωνής, εν ή και έρωσ και δύναμις ένυπήρχε και παράκλησις και διαταγή.

—Λοιπόν, Κύριε, τί με θέλετε; έξηκολούθησεν ή 'Ολγα, γενομένη όπωςδήποτε κυρία έκαυτης και διευθύνουσα τα βλέμματά της προς την θύραν, ίνα, ίδη αν έπρεπε να έλπίση έκείθεν βοήθειαν τινα κατ' του άνηλεούς έχθρού της ήσμείας της, ίσως δε και καθ' έκαυτης έτι!

—Περιττόν! προειδόν τα πάντα και ούδεις θά έλθη! είπεν ο πρίγκιψ. Πρέπει, όσον όχληρόν και αν είναι δι' ήμας, πρέπει να με άκούσητε.

—Α! δεν είσθε γενοατος! Η ειρήνη ήτο ή μόνη παρακρυθία, ήτις μοι άπέμενε, και προσπαθείτε να μοι την άφαιρέσητε, με ήναγκάσατε να έγκαταλείψω το μόνον μου άστυλον, τον οίκον της αδελφής σας, ήτις ήτο καλή και τρυφερά, άληθής μήτηρ δι' έμέ! ή γη είναι άπέραντος και κατεστήσατε αυτήν μικροτάτην δι' ήμας τους δύο! Ίνα σας άποφύγω, ήναγκάσθη να τάφω ζωσα εν τή μονή ταύτη...

Και τώρα περιφρονών πάντα νόμον, θεον και άνθρώπινον, έρχεσθε να παραβιάσητε την θείαν μεγαλειότητα; Ούδέν λοιπόν έχετε ίερόν; Έξέλετε! Έδώ όλιγώτερον έτι μοι έπιτρέπεται να σας άκούσω.

—Και εν τούτοις θά με άκούσητε! άνεφώνησεν ο πρίγκιψ θέλων να λάβη έκ νέου την χείρα της.

Άλλ' ή 'Ολγα σταυρούσα σεμνώς τους βραχίονας επί του στήθους, ούτινος κατώρθωσε, διά πολλής θελήσεως, να περιστελήν τους ζωροτάτους παλμούς, και ύποχωρούσα τρία βήματα, έλαβε στάσιν τόσον υπέρβηρον, ώστε ο Παύλος δεν έτόλμησε να επαναλάβη την άπόπειράν του.

—Άγνοω, τφ είπε μετά ψυχροτάτης αξιοπρεπειας, διά ποίας μηχανορραφίας είσέδυσάτε εν τω τόπφ τούτφ, δν ούδεμία έννοχος παρουσία έμόλυνε μέχρι τούδς άγνοω διά ποίας πανουργίας ή διά ποίου ίσχυρού μέσου έφθάσατε μέχρι έμου... Γνωρίζω όμως, ότι, εάν με καταδικάσητε να σας άκούσω έτι τινας στιγμάς, θά πράξω τούτο άρόβως. Αι παραβιάσεις αύται, ή έπιμονή εν τή κακία μοι έμπνέουσι τοιαύτην άποστροφήν, ώστε με άποσπώται έντελώς του κόσμου, εν φ έπιτρέπονται τοιαύται άσθεείς άπόπειραι... Όμιλήσατε τώρα, εάν επιθυμείτε. Ταράξατε διά των ύβριστικών έκδηλώσεών σας νύκτα άφιερωμένην εις την μελέτην των θρησκευτικών σκέψεων' θά είναι το τελευταίον κακόν, όπερ θά πράξητε κατ' έμου... Άλλ' όχι, ούδέν κακόν δύνασθε έπ' έμου, διότι μοι είσθε τόσον άδιάφορος, όσον άνθρώπος, δν ούδέποτε είδόν. Τους λόγους σας θ' άκούσω άμυδρώς και θά τους ύποστώ ως τιμωρίαν έπιβληθείσάν μοι υπό της ήγούμενης.

—Παύλη και προσφίλης καρδιά! είπεν ο Βαρίνσκυ μετά βαθέος οίκτου εν τοις όφθαλμοίς και τή φωνή' γλυκειά μου 'Ολγα! Ίδού λοιπόν τί σε κατέστησαν! 'Ολγα σ' άγαπώ και μ' άγαπάς' διά σε, ως και δι' έμέ, εν μόνον πράγμα ύπάρχει εν τφ βίφ, ο έρωσ! Έσο λοιπόν ιδιική μου! Ναι, έσο σύζυγός μου ένώπιον του Θεού! ο βωμός ούτος, πρό του όποιου έσκόπεις να έκδηλώσης άλλας εύχάς, άς άκούση τον όρκον, δν θά μοι δώσης ως σύντροφος της ζωής μου. Αι ιερά αύται εικόνας, άς είναι οι μάρτυρές μας!

Η 'Ολγα είσαγα, άλλα έχουσα την μίαν χείρα επί του ώμου του πρίγκιπος και τα βλέμματά της εις τους όφθαλμούς του, ήσθάνετο ότι άκούσιως ήκουεν αυτόν μετ' ένδομούχου εκστάσεως.

Τα βλέμματά της έστράφησαν επί του πρό των ποδών της χαιώνιτος φερέτρου' ρίγος διέδραμε το σώμα της.

—Όχι, έρχεσαι πολύ άργά! είπε τείνουσα την κεφαλήν μετ' άπελπισίας' ίδού ή νομφική κλίνη, ήτις προητοιμάσθη δι' έμέ!

—Ο έρωσ είναι ίσχυρότερος του θανάτου! Αυτοί είναι λόγοι του Θεού, άπήντησεν ο Βαρίνσκυ' άπώθην δε διά του ποδός το φερέτρον, όπερ απέδωκε θλιβερώτατον ή-

σκληροτέρα πασών... έστω τουλάχιστον ή τελευταία!

—Έλευθερος, 'Ολγα, επανέλαβεν ο πρίγκιψ' δεν έννοεις λοιπόν τί σοι λέγω; Είμαι έλευθερος... ή μάλλον είμεθα έλευθεροί!

Και εν φ έλεγε ταύτα, την έκράτει πάλλουςαν και μαγευμένην υπό το βλέμμα του.

—Ω! είπε πάλιν, μοι ώμίλησας πρό όλίγου μετά τραχύτητος, μετά σκληρότητος... Θα μεταμεληθής μίαν ήμέραν και θά θελήσης ν' άποσβέσης τας λέξεις σου εκείνας εκ της μνήμης σου και της ιδικής μου. Δι' ενός μειδιάματος, δι' ενός βλέμματος, διά μιας λέξεως θά το κατορθώσης. Άλλ' ο καιρός έπείγει και τα δευτερόλεπτα αύτά είνε όλίγα δι' ήμας. Πίστευσόν με εν τούτοις' μάθε ότι, ίνα σεβασθώ τας προλήψεις σου, θά παρεδεχόμην να ζωσ πλησίον σου ως αδελφός, άρκούμενος εις την θουρασίαν σου μόνην. Και μοι την ήρνήθησιν! Έν μόνον σοι έζήτουν' να μείνω πλησίον σου... και δεν ήθέλησας... Τότε βλέπων ότι εν μόνον μέσον υπήρχεν, όπως πιστεύσης εις τον έρωτά μου, μετέβην εις συνάντησιν γυναικός, ήν δεν άγαπώ και ήτις με μισεί' της σύζυγου μου. Και έγώ, ο τόσον υπέρβηρος, έγώ εκείνος, όστις δεν θά έκαμπτει γόνυ ούδέ ένώπιον του Αυτοκράτορος, ούδέ ένώπιον του θανάτου, έταπεινώθη ένώπιόν της! Την παρεκάλεσα, την καθικέτευσα και τέλος, ότε από της νικηθείσης κακίας της έτυχον της συγκυριακάθελως της εις το διαζύγιον έκείνο, όπερ μοι επέτρεπε να είμαι ιδικός σου, σε άνεζήτησα ανά την Ρωσίαν μετ' άνεξαντλήτου ύπομονής' σήμεραν δε, ότε σε επανεύρον, έρχομαι να σε διαμρισητήσω από το μοναστήριον αυτό, διά το όποτον δεν έπλάσθησ. Έρχομαι λοιπόν να σοι είπω κατ' την σπουδαιότεραν στιγμήν, καθ' ήν δύνασαι να με άκούσης: 'Ολγα σ' άγαπώ και μ' άγαπάς' διά σε, ως και δι' έμέ, εν μόνον πράγμα ύπάρχει εν τφ βίφ, ο έρωσ! Έσο λοιπόν ιδιική μου! Ναι, έσο σύζυγός μου ένώπιον του Θεού! ο βωμός ούτος, πρό του όποιου έσκόπεις να έκδηλώσης άλλας εύχάς, άς άκούση τον όρκον, δν θά μοι δώσης ως σύντροφος της ζωής μου. Αι ιερά αύται εικόνας, άς είναι οι μάρτυρές μας!

Η 'Ολγα είσαγα, άλλα έχουσα την μίαν χείρα επί του ώμου του πρίγκιπος και τα βλέμματά της εις τους όφθαλμούς του, ήσθάνετο ότι άκούσιως ήκουεν αυτόν μετ' ένδομούχου εκστάσεως.

Τα βλέμματά της έστράφησαν επί του πρό των ποδών της χαιώνιτος φερέτρου' ρίγος διέδραμε το σώμα της.

—Όχι, έρχεσαι πολύ άργά! είπε τείνουσα την κεφαλήν μετ' άπελπισίας' ίδού ή νομφική κλίνη, ήτις προητοιμάσθη δι' έμέ!

—Ο έρωσ είναι ίσχυρότερος του θανάτου! Αυτοί είναι λόγοι του Θεού, άπήντησεν ο Βαρίνσκυ' άπώθην δε διά του ποδός το φερέτρον, όπερ απέδωκε θλιβερώτατον ή-

φών υπό του 'Αλαρίχου, ο αυτοκράτωρ της 'Ονώριος κατεγίνετο εν Ραβίνη εις τό να τρέψη μίαν όρνιθα, ήν απέκαλει Ρώμη, ότε δέ τω άνηγγέθη ότι ή Ρώμη άπόλετο μεγάλως έταράχθη και μόλις καθούχασεν, ότε έβεβαιώθη ότι δεν έπρόκειτο περι της όρνιθος, αλλά περι της πρωτευούσης του!

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ
Έξεδόθησαν

Synonymisches Handwörterbuch der deutschen Sprache, υπό *Johann August Eberharts*. Έκδοσις *Dr Otto Lyon*. Τεύχος Β'.—ΙΒ'. Εν Λειψία.
Ιστορία των 'Αθηναίων. Τουρκοκρατία, υπό *Δ. Γρ. Καμπούρογλου*. Τόμος Α'. Τεύχος Β'.

Μνημεία της 'Ιστορίας των 'Αθηναίων, δημοσιευόμενα υπό *Δ. Γρ. Καμπούρογλου*. Τόμος Α'. Τεύχος Β'.
Ιστορία της 'Ελλάδος μετ' εικόνων από των αρχαιωτάτων χρόνων μέχρι της βασιλείας του 'Οθωνος, υπό *Σπ. Η. Λάμπρου*. Τεύχος 42.
Αγγέλλονται
Ιστορία των Σρακίων, υπό *Γρ. Παπαδοπούτράκη*, έπισκόπου εν Κρήτη.

L'HEBDOMAS est mise gratuitement à la disposition des visiteurs de l'Exposition Universelle de 1889 à Paris, au bureau des Renseignements Commerciaux, à la Section des Colonies françaises, Esplanade des Invalides.

(Του ήμετέρου συνεργάτου)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΨΙΔΑΚΗ

ΦΡΟΝΙΜΗ

ΣΥΝΘΕΙΣ εν ώραις σχολής και πλέξας εις μύθων ποιητικόν τά κατά την Φρονίμην και τόν πατέρα αυτής 'Ετίταρχον, βασιλεία της υπό τη 'Ιδη της Κρήτης 'Οάξου ή 'Αξού, τά υπό του 'Προδότηου Ικανούς δραματικώς εκτιθέμενα (έν βιβλ. IV, 154 και 155), εκδίδωμι αυτά εις δράμα πεντάπρακτον. Καί ή μέν καί αυτό στιχομυθία διεξάγεται εν τονικῷ διά τριμέτρων ήμβων ρυθμῷ, τά δέ χορικά μέλη διά στίχων όμοιοκαταληκτικῶν. 'Επικαλούμενος δέ πρός τύπωσιν του δράματος παντός φιλομούσου τήν συνδρομήν, ήμίσεος μετρίτιου ούσαν, παρακαλώ τόν βουλόμενον να συνδράμη να υπογράφη τήν άγγελίαν εδωγνήστως και ώς έπεται.

'Εν Χανίοις, τῆ 12 'Ιανουαρίου 1889.

ΒΑΣΙΛ. ΨΙΔΑΚΗΣ

Γυμνασιάρχης εν Χανίοις

Συνδρομηταί έγγράφονται εν τῷ γραφείῳ τῆς 'Εβδομάδος

ΚΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ
Πέννας Διαδόχου
'Υπόγειοι Σφαίροι εις 'Ελληνικήν Γλώσσαν από δρ. 35—72.
Πέννας Τρικούση
ΕΠΙΧΕΠΤΗΡΙΑ
έπι καλού χάρτου σιγμαιίως.
Πέννας Διαδόχου
ΜΕΛΑΝΗ ΜΑΥΡΗ
συμπυκνωμένη και άναλυομένη εις έξ μέρη ύδατος. Δοχείον εκ δραμ. 312 δραμ 4 50
'Αναλελυμένη ή κάλ. 90
Πέννας Τρικούση
Γραφικά **ΥΛΑΙ**
ΚΟΜΥΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
I. T. ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΕΝ ΣΥΡΩ
Έκποσίθησαν
'Αρώματα Atkinsons
Χάπωνες άρωματικοί
Πάντα αγεδόν τά **ΕΙΔΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΑ** (Specialites)
Ιατρικά θερμόμετρα
Συκταί εκ καουτσούκ
Ψευκίτης
'Αποθήκη πάντων των **Μεταλλικών όδόντων**
Και του μόνου γνησίου έπανορθωτικού των τρυγών της
Mmes ALLENS

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ

Εις τούς έπισκεπτάς των 'Αθηνών

Διά πάσαν έποχην και ίδια τήν ένεσώσαν, τό άριστοκρατικώτατον επί της πλατείας του Συντάγματος
ΜΕΓΑ ΣΕΜΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΠΑΟΥΣΙΩΤΑΤΗ
ΣΥΛΛΟΓΗ

'Εσοίμων ένδοματων
'Εκομίσθη εις τά **καταστήματα των 'ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΗΕΚΕ**
'Οδός Αίόλου 198
όδός 'Ερμού 33.
Κομφοτής, στερεότης, εύθηγία
'Επίσημοι ένδομασται

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ
ΑΤΤΙΚΗΣ

Απομολόγιον
1 Μαρτίου — 15 Μαΐου.

ΓΡΑΜΜΗ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

'Αναχωρήσεις		Καθημερινά	
'Εξ 'Αθηνών	7, —	'Εκ Κηφισσίας	7,45
9, —	Π. Μ.	10, —	Π. Μ.
11, —		11,45	
2, —		2,45	
3,35	Μ. Μ.	4,40	Μ. Μ.
5,30		6,15	

ΚΥΡΙΑΚΑΣ ΚΑΙ ΕΟΡΤΑΣ

7, —		7,45	
9, —	Π. Μ.	10, —	Π. Μ.
11, —		11,45	
2, —		2,45	
2,40	Μ. Μ.	4,40	Μ. Μ.
3,35		6,15	
5,35		8, —	

ΓΡΑΜΜΗ ΔΑΥΡΙΟΥ

'Εξ 'Αθηνών	8,45 Π. Μ.	'Εκ Δαυρίου	7,45 Π. Μ.
3,40 Μ. Μ.		4,05 Μ. Μ.	

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΚΟΜΜΑ ΤΕΥΧΗ ΠΕΡΙΠΟΥ 96 ΣΒΑΙΔΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗΝ

- Τεύχος 1—3 **Θάρος Βλέκας**, 'Ελληνική μυθιστορία υπό Π. Καλλιγιά.
Ποιήματα Α. Σ. Βυζαντίου (έν τῷ 3ῳ τεύχει)
• 3—5 **'Ο 'Εξηρατελόρης**, κωμωδία Μολιέρου, κατά τήν 'Ελληνίσιον του Οικονόμου του 'Εξ Οικονόμου.
Ποιήματα Φ. Κοττά (έν τῷ 5ῳ τεύχει)
• 6 **Περίληψις Ιστορίας** της νεοελληνικής φιλολογίας υπό Α. Ρ. Ραγκαβῆ.
• 7 x 9 **Λούττα Μόλλερ**, τραγωδία Φ. Σχίλλερου.
• 8 **'Τριετή της ψυχῆς** υπό Φειστερσλέβεν.
• 10 **Διηγήματα σύγχρονα 'Ελληνικά**, υπό Δ. Βικέλα, Β. Χαριλάου, Δ. Καμπούρογλου, Γ. Δροσίνη, Α. Κουρτίδου, Ι. Μ. Δαμβέργη και Α. Κακαβίτσα.
• 11—13 **Στάτης Καλοπίγειρος**, ήθογραφία ελληνική υπό Στ. Κομμανούδη
• 14—15 **'Αμλέτος**, τραγωδία Σαικσπέρου μεταφράσις υπό Σ. Δ. Βικέλα.
• 16—17 **'Ασμα των 'Ιρυστουγγέντων**, διήγημα υπό Κ. Δίκεν.
'Εκαστον τεύχος τιμῆται λεπτά 60. 'Η συνδρομή διά 25 (α' οστρά) δρ. 12

Εις τό έξωτερικόν έννοούνται αυτάί αι τιμαί εις χρωστώ

ΜΠΑΡΤ ΚΑΙ ΧΙΡΕΤ

εκδόνται εν 'Αθήναις

REVUE BLEUE

111. Boulevard St. Germain Paris.

POLITIQUE ET LITTÉRAIRE

PARAISSANT LE SAMEDI

Six mois 20 fr.—Un an 35 fr.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΔΑΒΟΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΕΡΓΟΝ ΣΤΕΦΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΣ Ν. ΕΡΕΜΕΤΤΗ

'Επι λαμπροῦ χάρτου. — Σελίδες 468. — Εικόνες 150 και είκοσι προσωπογραφίαί των μεγαλειότατων μουσικῶν.
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: 'Επιστολή του συγγραφέως.—'Απάντησις.—'Εισαγωγή — **Βιβλίον Α'** 'Η 'Αρχαίότης: 'Η 'Αρχαία 'Ανατολή.—'Οι 'Ελληνες.—'Η Ρώμη και αι ποσῆται φδοί της 'Εκκλησίας. **Βιβλίον Β'** 'Ο Μεσαίον: 'Από του 'Η μέχρι του ΙΒ' αἰώνος.—'Ο ΙΒ' και ο ΙΓ' αἰών.—'Ο ΙΔ', ΙΕ, ΙΣΤ' αἰών. **Βιβλίον Γ'** 'Οι Πρόδρομοι: 'Η 'Ιταλική μουσική κατά τόν ΙΖ' αἰώνα.—'Η μουσική εν Γερμανία κατά τόν ΙΖ' και ΙΗ' αἰώνα.—Τό μελόδραμα και τό Κωμικόν Μελόδραμα εν Γαλλία κατά τόν ΙΖ' και ΙΗ' αἰώνα. **Βιβλίον Δ'** 'Οι Νεώτεροι: 'Ο Αἰών του Βαγυδέν.—'Η 'Ιταλική σχολή από του Ροσσίνι μέχρι του Βέρδη.—'Η Γαλλική μουσική κατά τό πρώτον ήμισυ του ΙΘ' αἰώνος.—'Επιλόγιος: 'Η σύγχρονος μουσική.

ΑΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Γραμμή Πειραιώς - Κορίνθου - Αίγιου - Πατρών						
	1	3	33	2	4	32
Πειραιεύς άν.	6.45π	11.20π	8 πμ	Πάτρας άν.	7 πμ	11.25 —
'Αθῆναι	7.15μ	11.50μ	8.35μ	Αίγιον	8.52	12.50 —
Κόρινθος άρ.	10.35	2.50μ	12.10	Κόρινθος	1.10	4 — 1.55μ
Αίγιον	2.52	6.04μ		'Αθῆναι άρ.	4.45	7.05 5.4
Πάτρας	4.45	7.30μ		Πειραιεύς	5.15	7.30 6.5
Γραμμή Κορίνθου - 'Αργους - Ναυπλίου - Μόλων			202			
Ναύπλιον άν.	9.55π.μ.		Κόρινθος άν.	3.05 μ.μ.		
Μόλοι	9.55		'Αργος άρ.	5.22		
'Αργος	10.30		Ναύπλιον	5.55		
Κόρινθος άρ.	12.45π.μ.		Μόλοι	6 —		

Σημείωσις.— Πάσαι αι άμαφοστοιχίαί εν Πάτραις θ' αναχωρῶσι και θα εθάνωσιν εις τήν παραλίαν, όπου θα χορηγώνται τά εισιτήρια και θα ενεργήται μόνον ή παραλαβή και παράδοσις των άποσκευῶν των επιβατικῶν. Αι άμαφοστοιχίαί 33 και 32 λειτουργοῦσι καθ' έκαστην πλὴν της Κυριακής. Αι άμαφοστοιχίαί 1, 2, 33, 32, 202, 203, σταθμισδουσι και εις δ-λας τὰς Στάσεις και Σταθμοῦς. Μεταῦ Κορίνθου — 'Ακράτας Πατρῶν — 'Ακράτας Ναυπλίου — 'Αργους — Μόλων και άντιστρόφως, κυκλοφοροῦσι καθ' έκαστην τοπικαί άμαφοστ. σταθμισδουσαι εις πάσας τὰς Στάσεις και Σταθμ.